

Prædiken til 2. søndag i fasten 2022

Af Mette Høyer Dansøn

Indsamling til Folkekirkeens Nødhjælp til fordel for flygtninge fra Ukraine

Salmer: 1 Guds menighed, syng for vor skaber i løn, 28 De dybeste lag i mit hjerte, 450 Du kommer, Jesus, i vor dåb, 355 Gud har fra evighed givet sin Søn os til Herre

-

483 Slip os arme ej, 430 Lov og tak og evig ære ofrer vi
Ark – Den blå anemone af *Kaj Munk*

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus: Da Jesus og Peter og Jakob og Johannes kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskutererede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: »Hvad er det, I diskuterer med dem?« Og en fra skaren svarede ham: »Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke.« Da udbrød Jesus: »Du vantro slægt, hvor længe

skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!« Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: »Hvor længe har han haft det sådan?« Han svarede: »Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.« Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.« Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!« Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: »Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!« Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: »Han er død.« Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op. Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: »Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?« Han svarede dem: »Den slags kan kun drives ud ved bøn.«
Markusevangeliet 9,14-29

Kender I til de der glimt af lykke? Og kender I når hverdagen mødes med de glimt?

Mange af jer kan sikkert nikke genkendende til følgende oplevelse: Man kommer glad og oplivet hjem efter en hyggelig stund med venner, en smuk koncert i kirken, en ferie med kæresten eller en god gudstjeneste med efterfølgende god samtale ved kaffen.... Man vender hjem med en fornemmelse af harmoni

og lykke. - Man sætter nøglen i døren derhjemme og lukker op, - og så vælter hverdagen én i møde! Opvasken er ikke blevet taget. Trætte teenagere skændes og har brug for en voksens omsorg og mellemkomst lige her og nu. Telefonen ringer om en kompliceret sag, man skal tage sig af. Og på mailen ligger en besked om at en gammel ven er blevet alvorligt syg. Man tænder for fjernsynet, og så er der noget om fattigdom og sult, om klimaforandringer og nød eller om krigen i Ukraine, som føles så tæt på.

Man får lyst til at vende om i døren, vende tilbage til ferien, til festen, til koncerten, til det det sted, hvor man fandt det glimt af lykke, man var blevet ramt af, inden nøglen kom i døren til hverdagens krav. Man får lyst til at vende tilbage til forklarelsens bjerg og lukke øjnene for den almindelige, jordiske hverdag med opvask, sygdom, bøvl, klimaforandringer, krig og bekymringer.

Sådan var det vel også for Jesus og de tre disciple, Peter, Jakob og Johannes. De havde netop sammen været på forklarelsens bjerg, hvor Jesus var kommet til syne i stråleglans, og Guds stemme havde lydt: ”Det er min elskede søn, hør ham.” For så at vende tilbage til en ophedet diskussion med de skriftkloge, en ulykkelig og desperat far, hvis søn er plaget af voldsomme krampeanfald og en flok afmægtige og ærgerlige apostle, som har oplevet nederlaget og smerten ved ikke at kunne hjælpe.

Vi kender alle sammen til at få lyst til at vende om i døren, når problemerne bliver for uoverstigelige. Men det er netop der, i konfrontationen med det jordiske menneskeliv, at det skal vise sig,

om det overhovedet har betydning i vores liv, at Guds søn blev menneske, og at Gud har talt sit ord ind i vores verden.

I dag bliver vi med teksten fra Det Gamle Testamente mindet om, at vi er skabt i Guds billede. De trætte teenagere, der kræver os, den syge ven fra mailen, mennesker der er ramt af klimaforandringer og krig i vores TV, drengen i evangeliet, der må være opslidende at være i nærheden af – Alle er de – alle er vi er skabt i Guds billede.

Det er en påmindelse, når vi konfronteres med krav fra andre og når vi har lyst til at løbe væk igen... Vi skal møde mennesket, også når det er svært, for det indeholder Guds billede.

Apostlene havde forsøgt at helbrede den dæmonbesatte dreng, men uden resultat. Jesus havde ellers kort forinden denne episode, udsendt apostlene to og to og givet dem magt over netop de urene ånder. Og deres mission lykkedes et langt stykke hen ad vejen, kan vi læse: De drog ud og prædikede, at folk skulle omvende sig; og de uddrev mange dæmoner, og de salvede mange syge med olie og helbredte dem.

Men nu står de altså over for et menneske, de ikke har kunnet hjælpe. Jesus bebrejder dem deres vantro. Da de senere spørger ham, hvad der gik galt, siger han: Den slags drives kun ud ved bøn.

Bønnens magt er stor, siger man somme tider. Samtidigt ved vi godt, at bøn netop er tegn på dyb afmagt. At bede er at kalde på

hjælp der, hvor vi ikke længere kan hjælpe os selv. Bøn er det, vi tyer til, når ingen kan hjælpe. Som i tilfældet med den syge dreng. Ikke engang hans far kunne hjælpe ham, hvor inderligt gerne han end ville. Han kunne ikke levere den tro, som Jesus spurgte efter, ikke om det så kunne have reddet hans søn. Han kunne ikke. ”Jeg tror!” råbte han desperat. ”Hjælp min vantro!”

Tænk hvis der er mennesker, der er så desperate, at de råber, ”Jeg tror, hjælp min vantro” – og vi så er svaret på deres bønner! Det er en skræmmende tanke! – Men ved at se Gudbilledligheden i andre og afhjælpe folks nød, så kan vi være svaret på en bøn.

I nuet, dér hvor vi ikke kan forvente forklarelsens lys bliver ved, der kan vi være svaret. Jesus blev grebet om hjertet til at hjælpe. Og vi kan bede – grib os om hjertet, så vi kan hjælpe hinanden. Så vi kan se, at andre er værdige til et værdigt liv.

Nogle gange kan vi hjælpe og være Guds redskab. Andre gange har vi brug for hjælp. – Livet er ikke altid lige let, hverken for os selv eller vores børn.

Når vi har brug for hjælp, så kan vi gøre det samme som den ulykkelige og vantro far. Han bragte sin søn til Jesus.

Vi har i Den Danske Folkekirke en tradition for at bringe mindre børn til dåb. Ofte bringes de til dåb inden vi ved, om de er særligt udfordrede... Og så kan vi bagefter finde ud af hvad de indeholder

af udfordringer, psykiske som fysiske. Men selv om vi måske senere rammes af udfordringer når vi skal opdrage vores børn og prøve at være gode forældre, så er de blevet fundet værdige af Gud i dåben... ligesom vi selv, da vi blev døbt, blev fundet værdige af Gud.

Vi er gode nok...

Vi kan finde trøst i at blive fundet værdige. Også værdige til at være Guds redskab i verden, til at gå ud og hjælpe andre.

Vi er i forberedelsestiden op til påske, den tid vi kalder faste. Når vi forbereder os, så vil vi gerne kunne stå frem velforberedte... men så er det at der i mødet med Jesus kan snige sig en angst ind.

Er vi gode nok?

Er vi værdige?

Tror vi nok?

”Jeg tror, hjælp min vantro.”

Drengen, der havde dæmoner der rev og sled i sig, som aldrig gav sine omgivelser et roligt øjeblik, som var besat af en ond ånd... han blev fundet værdig.... Jesus kom hen til ham og hjalp ham.

Vores børn, næsten som kræver vores hjælp og vi selv er i dåben blevet fundet værdige. Vi er skabte i Guds billede.

Vi mindes om:

Han er god nok til Gud. Hun er god nok til Gud. Jeg er god nok til Gud.

Også selv om vi med vores krav til hinanden kan briste de små bobler af lykke, der glimtvis kan opstå. Vi må en gang i mellem sætte egen lykke til side for andres. Vi må give lidt af os selv...

Vi kan komme ud for meget, som tærer på vores tro og gør os trætte, tomme og opgivende, så vi får lyst til at vende om i døren og stikke af fra det hele. Alt sådan noget blev Jesus også mødt med. Men han stak ikke af. Han gik roligt vejen mod Jerusalem, mod påsken, hvor han skulle frelse os på korset og opstå påskemorgen. Så vi nu ved, at Kristus bar alverdens synder, også vores ... også vores utilstrækkelighed, der hvor vi kommer til kort.

Når vi glemmer at næsten med sine krav om vores nærvær er skabt i Guds billede... Når vi har svært ved at finde den andens værdighed... så hjælp os bort fra egoismen, hjælp os med at være trofaste overfor det vi hører dig sige, - at alle er gode nok.... Også den besværlige næste i en krig, der prikker til vores boble af lykke.

”Hjælp min vantro,” råbte drengens far.

Jesus hører den bøn, og han hjælper. Helbreder sønnen. Han ser Guds billedlighed i drengen, han ser ikke kun en vanvittig, der opfører sig på en måde, der ikke er til at holde ud at være i

nærheden af. Denne meget syge dreng, som har slidt på sine omgivelser med sin væremåde – han bliver set på som værdig til at blive heldredt.

Helbred os for ikke altid at se det bedste i andre. Helbred os for ikke at se Gud i andre, når de har brug for at vi ser deres værdighed, sådan som du altid ser vores værdighed, i lyset af skabelsen, i lyset af dåben. Hjælp os med en gang i mellem at være svaret på den bøn, som kan hjælpe, særligt i dag, hvor vi samler ind med Folkekirkens Nødhjælp til at hjælpe ofrene for klimaforandringer og til ofrene for krig i Europa.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed
Amen